

Z a p i s n i k
s nastavka glavne rasprave kod Županijskog suda u Zagrebu
od 13. studeni 2007. godine

Prisutni:

Kazneni predmet:

Predsjednik vijeća – sudac:
mr. sc. Marin Mrčela

Tužitelj: Županijsko državno odvjetništvo u
Zagrebu

Član vijeća - sudac:
Siniša Pleše
Jasna Pavičić
Dopunski sudac:
Zdenko Posavec

Optuženik: I optuženi Rahim Ademi i dr.
Zbog krivičnog djela iz članka 120. stavak
1. OKZRH

Broj Državnog odvjetništva: K-DO-349/05

Zapisničar: Draženka Mraović

Predsjednik vijeća otvara zasjedanje u 09,30 sati.

Utvrđuje se da su na nastavak glavne rasprave pristupili:

- 1) Tužitelj: Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika – Antun Kvakanić
- 2) Punomoćnik oštećenika: odvjetnik Dragan Jovanić
- 3) Optuženi: I optuženi Rahim Ademi, II optuženi Mirko Norac
- 4) Branitelj: branitelj I optuženika – odvjetnik Čedo Prodanović, branitelj II optuženika – odvjetnik Željko Olujić
- 5) Svjedoci:

Za nastavak glavne rasprave ispunjene su sve zakonske pretpostavke pa ista ima biti nastavljena kao što je odlučeno posljednjim raspravnim rješenjem od 20. lipnja 2007. godine.

U sudnicu se poziva svjedok Zdravko Vladanović.

Svjedok **ZDRAVKO VLADANOVIĆ**, sin Josipa, JMBG 0209957330149, rođen 02.09.1957. godine u Splitu, dipl. pravnik, časnik HV-a u mirovini, s prebivalištem u Zagrebu, Brune Bušića 4, nesrodan s I i II optuženicima.

Predsjednik vijeća upozorava svjedoka u smislu članka 324. stavak 1. ZKP-a da je dužan iznijeti sudu istinu i sve što mu je o predmetu poznato te ga upozorava da je lažno svjedočenje kazneno djelo, a u smislu članka 236. ZKP-a da nije obavezan

odgovarati na pojedina pitanja ako je vjerojatno da bi time izložio sebe ili svoga bliskog rođaka teškoj sramoti, znatnoj materijalnoj šteti ili kaznenom progonu.

Svjedok izjavljuje da je upozorenje razumio te navodi:

„Kada mi je predočeno zbog čega sam pozvan htio bih reći da ja generala Ademija poznajem od 1992. godine. Generala Bobetka poznajem dok je on bio 1992. zapovjednik južnog bojišta, a ja sam bio njegov operativni časnik. Ademija znam još dok je bio zapovjednik 126. sinjske brigade, a osim toga je on osiguravao topničku potporu. Poznata je velika uloga Ademija u šibenskoj bitci. Norca poznajem od 1993. godine, o njemu sam prije toga čuo sve najbolje, da je pošten, mlad i sposoban, a kao mladom čovjeku mu je dodijeljen velik teret odgovornosti. S njim sam i htio uspostaviti jedan poseban kontakt jer smo mi iz istog kraja, dijeli nas Mostar, a spaja Cetina. Kada je general Bobetko došao za načelnika Glavnog stožera, krajem 1992. godine, on je mene pozvao da budem njegov pravni savjetnik i ja mogu reći da od 1992. godine, pa nadalje je tekla bliska suradnja mene i generala Bobetka. Ja sam s njim imao takav odnos da sam mu uvijek govorio svoje mišljenje i ono što ja mislim, pretpostavljeni to uvijek baš i ne žele čuti ako to odudara od njihova stava, ali isto tako sam rekao da ću izvršiti svaku njegovu zapovijed bez obzira je li ona sukladna ili suprotna mome mišljenju. Od 03. mjeseca 1993. do 10. mjeseca 1994. godine, ja sam bio savjetnik u kabinetu načelnika Glavnog stožera, a napominjem da u Glavnom stožeru nije bila organizirana pravna jedinica kao što su bile organizirane druge ustrojbene jedinice već se sve svodilo na improvizaciju. Htio bih reći da su tada postojali određeni antagonizmi, slikovito rečeno bile su dvije strane hodnika, na jednoj strani bio je kabinet ministra, a na drugoj strani je bio kabinet načelnika Glavnog stožera koji se znao nazivati partizanski. Kod načelnika Glavnog stožera dolazili su mnogi generali, ali posebnu poziciju imali su Markač, Mareković i Krstičević. Oni su ulazili bez čekanja, a posebno Markač, koji je znao doći brzo sa kartama i brzo izaći. Napominjem da u doba dok sam ja tamo radio se radilo naporno od 07 ujutro do 01 sat u noć i to svaki dan bez iznimke. Bobetko je u svojoj sobi imao krevet, mogao se odmoriti, a ja sam vrlo često spavao ispod svog stola na jakni. Mnogi ljudi koji su došli kod Bobetka i morali čekati su prije nego ih je on primio, a i poslije, znali dolaziti kod mene gdje su onda bili razni komentari, rasprave i mišljenja. Ja time ne želim ati sebi veći značaj jer ja sam bio zapravo mali kotačić u svemu tome, ali želim objasniti da sam bio u poziciji čuti razna razmišljanja.

Za operaciju „Džep 93“ koja je bila od 09. do 17.09.1993. godine na području Gospića sam ja čuo dan prije. Očito je sve bilo obavijeno tajnom. Vezano uz ovo zbog čega sam pozvan, mogu reći da je dan poslije operacije, dakle 18.09.1993. godine nazvao Ademi i tražio je generala Bobetka. Bobetko je bio u ratnoj sali i onda ga se nije smjelo prekidati. Međutim, Ademi je rekao da je žurba i da je stvar važna, a ja sam ga pitao o čemu se radi kako bih mogao izvijestiti Bobetka. On je rekao da bi Bobetku htio postaviti zahtjev za provođenje istrage. Budući da sam ja pravnik i da neki vrlo često brkaju pravne pojmove, ja sam htio jasnije utvrditi o čemu se radi, pitao sam Ademija o čemu govori, a on je rekao da bi htio a se provede istraga o eventualno počinjenim protupravnim postupanjima od strane pripadnika HV-a i Specijalne policije MUP-a u zoni odgovornosti vezano za operaciju „Džep 93“, u tijeku te operacije i za vrijeme povlačenja.

Napominjem da je neprijatelj na našu operaciju odgovorio granatiranjem velikih hrvatskih gradova. Ja sam Bobetku prenio Ademijevo traženje. Htio bih napomenuti

da je Bobetko bio tašt čovjek i da je nastojao slavu uspjeha zadržati u svojim rukama, odnosno ne dijeliti je s nikim drugim. Osobno mi je rekao da je on mozak cijele operacije „Džep 93“, a da način dvojnog postupanja je preslikao s operacije „Maslenica“. Govorio mi je da je namjeravao provođenje rata organizirati kroz organizirane grupe, taktičke grupe, organiziranje kroz sektora. Rekao je da su namjenski organizirane snage formula njegova uspjela. U tom smislu je nabrajao taktičke grupe, operacione grupe, a posebno je govorio o sektorima. U tom kontekstu Bobetko je isticao važnost zapovjedne uloge generala Norca.

Htio bih ovdje još napomenuti da je neprijatelj obranu imao organiziranu po doktrini općenarodne obrane i društvene samozaštite. Mi smo imali obavještajne podatke o nekoj babi danici za puškomitraljezom, a dosta sam čuo od Domazeta koji je često bio kod mene i to kao načelnik obavještajne grupe.

Ja sam prenio traženje Ademija Bobetku, Bobetko je rekao da će kontaktirati Ademija i znam da je Bobetko otišao kod Ademije i to je bilo negdje oko 20.09.1993. Kad se vratio bio je brifing u Glavnom stožeru gdje je Bobetko rekao da je bilo određenih nepravilnosti, ali se ne sjećam detalja. Znam da je u hotelu „Velebno“ bio jedan sastanak koji je bio raščlamba gdje se velik akcent stavio na Markača i Norca, a pričalo se da je u operaciji Ademi bio nevažan. Inače, mene je uvijek zanimalo zašto je Ademi dugo zamjenik zapovjednika Zbornog područja, a i sam Ademi mi se znao žaliti kad je bio kod mene, da ga se zaobilazi.

Negdje 25. ili 26.09.1993. godine mene je Bobetko pozvao u ured i pokazao mi dokument ministra obrane o formiranju komisije koja bi trebala u Gospiću istražiti što je bilo, a ja sam trebao biti predstavnik Glavnog stožera. Načelnik komisije bio je Gugić, bio je tamo i časnik Ante Glavan i ja, čini mi se troje ili četvoro ljudi čijih imena se ne sjećam. Mi smo svi otišli u Gospić, tamo nas je primio Ademi, rekao da zna zašto smo tu i da on stoji na raspolaganju. Dio nas je poslije otišao u policijsku postaju i tamo smo načelno govorili o akciji, o važnosti akcije, o štetama i žrtvama, o pristranosti UNPROFOR-a. U tom kretanju malo po hodnicima došao je odjednom Gugić te rekao da ćemo prekinuti radi i vratiti se u Zagreb. Kao član komisije ja nisam postavljao pitanje zašto, ali sam u Zagrebu pitao Gugića da li smo završili posao u Gospiću. Ne sjećam se točno što je on odgovorio, ali nešto u smislu da to nije važno. Ja sam mu rekao da niti sam zapisnik potpisao, a on je odgovorio nešto u smislu da će sve doći na svoje. Ne znam što je bilo poslije, zapisnik nisam nikada vidio.

U razgovorima sa Bobetkom, a vezano uz ono zapostavljanje Ademija, ja se sjećam da je Bobetko govorio da Ademi imaj onoliko ovlasti koliko mu Bobetko dopusti i da je on za sebe zadržao nivo ovlasti. Bobetko je znao spominjati i da je Ademi Albanac, a da Bobetko želi da se stvori hrvatska vojska sa dokazanim hrvatskim časnicima. Moj dojam je, međutim, da Bobetko u tu poziciju nije stavljao Ademija zato što je Albanac već zbog bobetkove taštine jer misli da ga je smetao ugled koji je Ademi uživao u vojnim krugovima.

Htio bih još dodati da je u onim razgovorima kod mene često bio i admiral Domazet koji je vrlo elokventan i koji se znao hvaliti svojim postignućima u čemu ne vidim ništa loše. U jednom takvom razgovoru mi je rekao da je osobno sudjelovao u operaciji „Džep 93“ uvodeći tenkove u borbu. Opisao mi je da je to moralo biti noću bez paljenja motora tenkova koji su bučni pa su tenkovi na pozicije bili dovedeni tzv.

„labudicama“ koje služe za prijevoz bagera, ali i tenkova. Domazet se hvalio da je on organizirao dovođenje tih „labudica“ sa strane jer ih u Gospiću nije bilo.

Poznato mi je da je Ademi smijenjen početkom 10. mjeseca, a znam da je on to jako teško primio, vidao sam ga po hodnicima i na njemu se vidjelo da je tu smjenu vrlo teško primio.

Na kraju bi htio reći da smatram da su Ademi i Norac izvršavali svoju ustavnu zadaću, da su heroji Domovinskog rata, a da štete koje su nažalost nastale su kolateralne naravi. Nažalost, po mom iskustvu, cijena života je bila na niskoj grani, ali kako se to meni čini danas, mogla bi biti na nižoj.“

Na pitanje branitelja I optuženika, odvjetnika Čede Prodanovića, svjedok odgovara:

„Kada je ova komisija čiji sam ja član bio odlazila u Gospić, mi nismo imali nikakav razrađeni plan rada. U autu u kojem smo bili Gugić, Glavan i ja, mi smo komentirali da je naša zadaća pod pritiskom Međunarodne zajednice i da mi idemo tamo da zadovoljimo formu. Mi smo tamo trebali ostati kratko, možda prespavati jednu noć, ali nismo niti to. Ja ne znam zašto je prekinuta naša misija.

Ja ne znam je li Ademi i pisano zatražio provođenje istrage.

Vežano uz ulogu Domazeta. u Gospiću, ja mogu reći da ne znam tko ga je poslao i zašto, ali Domazet mi je poslije pričao da je poslan od strane Bobetka kao pojačanje.“

Branitelj II optuženika te I i II optuženici nemaju pitanja.

Na pitanje zamjenika Glavnog državnog odvjetnika, Antuna Kvakana, svjedok odgovara:

„Meni je poznato da je operacija „Džep“ trajala jedan dan. Ne znam točno kad je potpisan sporazum, ali znam da je 17.09.1993. izvršeno izvlačenje naših snaga, a da je idući dan mene nazvao Ademi vezano uz traženje istrage, dakle, to je bio 18.09.1993. godine. Ja nisam pitao Ademija o kakvim protupravnim radnjama on govori, razgovarali smo telefonom, ali sam ga pitao o čemu se radi kako bi vidio je li u njegovom zahtjevu je riječ o vojno-stegovnim postupcima za koje sam ja bio nadležan, no shvatio sam da on govori o nečem širem i dubljem. Ja nisam niti kasnije saznao od Ademija, nije mi pričao, detalje o tim protupravnostima koje je spominjao u tom telefonskom razgovoru.

Ja nisam bio na raščlambi u hotelu „Velebno“. Jedino znam da je dan – dva nakon toga u kabinetu puno govorilo. Puno ljudi mi je pričalo da je u hotelu Velebno bilo oko 80 ljudi, zapovjednika svih razina i da su posebno naglašene uloge i pohvale Norca i Markača. Ja sam shvatio da je to bio brifing, predloženo mi je da neki svjedoci govore da je to bila proslava, ali sam Bobetko je meni poslije pričao na način kako je inače govorio kada je riječ o brifinzima. Osim njega, o tome su mi pričali mnogi drugi ljudi, general Basarac.

Dalje, odgovaram da je komisija koja je išla bila jedna komisija. Kada mi zastupnik optužbe predočava iskaz svjedoka Gugića (list 4342, strana 10 raspravnog zapisnika, 4. odlomak odozgo) gdje stoji da je taj svjedok rekao da sam ja na terenu bio u ime Glavnog stožera, a da je bio i Ivanković i da smo nas dvojica trebali obaviti prikupljanje personalnih dokaza, a da on nije vidio izviješće, odgovaram da ja čitavo vrijeme sam shvaćao, a shvaćam i danas da smo mi bili jedna, a ne dvije komisije, zato jer mi je i sam Bobetko rekao da je riječ o jednoj komisiji u kojoj ću ja biti predstavnik Glavnog stožera. Dodajem da ja nisam imao nikakvu dužnost skupljanja personalnih dokaza već o toj komisiji se radilo o onome što sam već rekao.

Meni Bobetko nije nikada eksplicitno rekao koji je pravi razlog Ademijeve smjene."

„Na pitanje punomoćnika oštećenika, odvjetnika Dragana Jovanića, mogu reći da ja nemam podataka o tome da je protiv bilo koga proveden bilo kakav kazneni postupak vezano uz bilo kakve nepravilnosti u Medačkom džepu. Stav o kolateralnim žrtvama je moj, a temelji se na podacima kojima ja raspolazem."

Na pitanje predsjednika vijeća, svjedok odgovara:

„Ja nisam čuo kad sam bio u Gospiću kao član komisije, ništa vezano uz UNPROFOR. Kada mi predsjednik vijeća predočava iskaz svjedoka Ante Gugića (list 4342, 4. odlomak odozgo), gdje stoji da je on rekao da smo mi bili obaviješteni da je na području gdje bi trebali obaviti očevid, UNPROFOR i da mi zbog toga ne možemo obaviti očevid već da treba proći jednu proceduru, odgovaram da se ja ne sjećam da bi za vrijeme dok sam ja bio tamo bio uopće spominjan UNPROFOR. Koliko se sjećam Gugić i ja smo zajedno bili u Gospiću, nismo se razdvajali."

Nema primjedbi na iskaz svjedoka.

U 11,07 sati, predsjednik vijeća određuje prekid glavne rasprave, a nastavak se određuje za 11,45 sati.

Nastavljeno u 12,06 sati.

U sudnici svi isti kao i prije prekida.

Glavna rasprava nastavit će se ispitivanjem ugroženih svjedoka.

Za danas je određeno ispitivanje ugroženog svjedoka broj 24, čiju je istovjetnost predsjednik vijeća utvrdio uvidom u zapisnik sačinjen od strane haških istražitelja i koji se čuva u posebnom omotu. Predsjednik vijeća otvorio je taj omot te utvrdio sa su osobni podaci ugroženog svjedoka istovjetni osobnim podacima koje je utvrdio predsjednik vijeća i ubilježio u poseban zapisnik kojeg zatvara na način da ga lijepi samoljepivom trakom, također s gornje strane.

Prelazi se na ispitivanje ugroženog svjedoka broj 24.

UGROŽENI SVJEDOK BROJ 24

Predsjednik vijeća upozorava svjedoka u smislu članka 324. stavak 1. ZKP-a da je dužan iznijeti sudu istinu i sve što mu je o predmetu poznato te ga upozorava da je lažno svjedočenje kazneno djelo, a u smislu članka 236. ZKP-a da nije obavezan odgovarati na pojedina pitanja ako je vjerojatno da bi time izložio sebe ili svoga bliskog rođaka teškoj sramoti, znatnoj materijalnoj šteti ili kaznenom progonu.

Svjedok izjavljuje da je upozorenje razumio te izjavljuje:

„Kada mi je predložen predmet postupka i zbog čega sam pozvana, a to je na okolnosti pogibije Stevana Vujnovića. Ja mogu reći da je on moj otac i da je s majkom živio u Divoselu. Poznato mi je da su stanovnici Divosela 1991. godine izbjegli u šumu kada je bio jedan nalet HV-a. Oni su se prije toga bavili poljoprivredom, a kad su se 1991. godine, nakon nekoliko dana, vratili u selo, u selu nije više bilo stoke.

Godine 1993. godine u 09. mjesecu bio je još jedan napad na Divoselo. Ja nisam bila u Divoselu u vrijeme napada, ali sam do 09. mjeseca 1993. godine odlazila u posjet roditeljima. Ja znam da je moja mama dva dana prije napada otišla u Medak u posjetu, a u Divoselu je ostao moj tata Stevan Vujnović. Ja ne znam okolnosti oko pogibije mog oca, ali znam da su mi haški istražitelji ispričali da je on nađen u septičkoj jami u Gospiću, a da je utvrđeno da je poginuo 09.09.1993. godine, a kad je i bio napad, a rečeno mi je da je ubijen sa tupim predmetima. To je sve što ja znam u odnosu na Stevana Vujnovića.

Dalje, dodajem da je u vrijeme pogibije moj otac imao 71 godinu. On je bio civil i obrađivao je zemlju, bavio se poljoprivredom zajedno sa mojom mamom. Ja u blizini moje kuće nisam vidjela nikakve vojnike niti nešto što bi bilo povezano s vojskom.

To je sve što imam za izjaviti.“

Na pitanje zamjenika Glavnog državnog odvjetnika, Antuna Kvakana, svjedok odgovara:

„Moji roditelji su živjeli u zaseoku Vujnovići, a to je blizu Divosela, zapravo dio Divosela. U tom zaseoku živjeli su još Momčilo i Ankica Vujnović, Stevan i Jovanka Vujnović, Dušan i Milica Vujnović, Đuro Vujnović, Nikola i Branko Vujnović, a isto tako Dušan, Mica i Lidija Vujnović te Branko i Janja Vujnović. Koliko je meni poznato, ovaj napad HV-a nisu preživjeli Momčilo i Ankica Vujnović te Branko i Nikola Vujnović te isto tako Đuro i Nikola Vujnović.“

Zastupnik optužbe više nema pitanja.

Na pitanje punomoćnika oštećenika, odvjetnika Dragana Jovanića, svjedok odgovara:

„Ja sam zadnji puta bila u selu u ljeto 1991. godine. Ja tada nisam vidjela Srpske, a niti Hrvatske vojnike. Mamu sam vidjela kad je izašla iz Medačkog džepa i ona mi je djelovala izgubljeno. Ja sam nakon rata dobila šećernu bolest, a dobila je i

mama. Od imovine u našem selu nije ostalo ništa. Dodajem da je moja mama bolesna i da ima anginu pektoris."

Branitelj I optuženika, odvjetnik Čedo Prodanović navodi da nema pitanja.

Na pitanje branitelja II optuženika, odvjetnika Željka Olujića, svjedok odgovara:

„Moji roditelji su u selu Vujnovići živjeli sami. Moja mama danas ima 81 godinu i malo živi kod mene, a malo kod sestre.“

I i II optuženici navode da nemaju pitanja.

„Ja tražim da mi bude naknađena šteta zbog gubitka mog oca, ne znam točan iznos, ali kad se sve utvrdi, molim da mi se ta šteta isplati, a svjesna sam da to mogu pokrenuti i u posebnom postupku pa ću tako vjerojatno i napraviti.“

Nema primjedbi na iskaz svjedoka.

U 12,30 sati, predsjednik vijeća određuje prekid glavne rasprave do 12,40 sati.

Nastavljeno u 12,57 sati.

U sudnici prisutni svi isti kao i prije prekida s tim što je pristupio i branitelj II optuženika, odvjetnik Vlatko Nuić.

Prelazi se na ispitivanje ugroženog svjedoka broj 35.

Predsjednik vijeća napominje da je ugroženi svjedok 35 starija osoba koja ima slušnih problema, čuje vrlo slabo, a s obzirom da se radi o načinu ispitivanja putem uređaja za prijenos slike i zvuka, ispitivanje svjedoka biti će na način da u prostoriji pored svjedoka nalazi osoba od povjerenja suda i osoba od povjerenja svjedoku, koja će, ako svjedok ne čuje, ponoviti pitanja koja su svjedoku upućena.

Istovjetnost ugroženog svjedoka broj 35, predsjednik vijeća utvrdio je uvidom u zapisnik sačinjen od strane haških istražitelja i koji se čuva u posebnom omotu. Predsjednik vijeća otvorio je taj omot te utvrdio sa su osobni podaci ugroženog svjedoka istovjetni osobnim podacima koje je utvrdio predsjednik vijeća i ubilježio u poseban zapisnik kojeg zatvara na način da ga lijepi samoljepivom trakom, također s gornje strane.

UGROŽENI SVJEDOK BROJ 35

Predsjednik vijeća upozorava svjedoka u smislu članka 324. stavak 1. ZKP-a da je dužan iznijeti sudu istinu i sve što mu je o predmetu poznato te ga upozorava da je lažno svjedočenje kazneno djelo, a u smislu članka 236. ZKP-a da nije obvezan odgovarati na pojedina pitanja ako je vjerojatno da bi time izložio sebe ili svoga bliskog rođaka teškoj sramoti, znatnoj materijalnoj šteti ili kaznenom progonu.

Svjedok izjavljuje da je upozorenje razumio te izjavljuje:

„Kada mi je predočeno zbog čega sam pozvana, odgovaram da sam ja 1993. godine dva dana prije napada otišla iz sela Vujnovići. Stevan Vujnović je ostao tamo. To je inače bio moj muž i mi smo živjeli zajedno i bavili smo se poljoprivredom. Ja poslije napada više ga nisam vidjela, znam samo da su ga kasnije pronašli mrtvog u septičkoj jami u Gospiću.

Ja sam od UN-a saznala da je on nađen u septičkoj jami. Znam kasnije da je njegovo tijelo u Zagrebu u Zavod za sudsku medicinu isporučeno i mi smo ga onda sahranili.“

Na pitanje zamjenika Glavnog državnog odvjetnika, Antuna Kvakana, svjedok odgovara:

„Moj muž Stevan nije imao oružja niti ga je volio, a imao je 71 godinu. Mi smo imali imanje, jednu stariju i jednu novu kuću, štalu, sjenaru, sušaru i jednu dvorišnu zgradu. Sve je to uništeno.“

Punomoćnik oštećenika te branitelj I optuženika nemaju pitanja.

Na pitanja branitelja II optuženika, odvjetnika Vlatka Nuića, svjedok odgovara:

„Ja poznavala Branka, Nikolu i Momčila Vujnovića i nisam vidjela da bi oni nosili bilo kakvo oružje. U našem selu Vujnovići ja nisam vidjela da bi itko nosio oružje, ljudi su se bavili poljoprivredom.“

I optuženi Rahim Ademi navodi da nema pitanja.

Na pitanje II optuženog Mirka Norca, svjedok odgovara:

„Moj muž nije bio u civilnoj zaštiti, on je bio stalno doma, nije nigdje išao.“

Na pitanje zna li svjedokinja gdje su bili položaji u selu Vujnovići s obzirom da je tamo bio žestok otpor, predsjednik vijeća zabranjuje odgovor jer je isto kaptiozno s obzirom da je svjedokinja rekla da nikoga nije vidjela s oružjem.

Dalje, odgovaram da ja ne znam ništa o pucanju iz Divosela prema Gospiću, znam samo da je grmjelo i da se pucalo, ali ne znam otkuda i tko.

Na pitanje II optuženika, kako su se hranili u selu, predsjednik vijeća zabranjuje odgovor na to pitanje jer je svjedokinja rekla da su se svi u selu bavili poljoprivredom.

Na pitanje predsjednika vijeća, svjedok odgovara:

„Ja kad sam otišla i ostavila muža, on je na sebi imao jedne radničke hlače, šilt kapu, žute cipele i jedan taman kaput koji nije bio posve crn.“

Nema primjedbi na iskaz svjedoka.

Svjedokinja upozorena na imovinsko-pravni zahtjev, navodi da će tražiti naknadu štete kako god sud odluči, a upozorena je da to može tražiti u zasebnom postupku.

U 13,22 sati, predsjednik vijeća objavljuje da je za sada iscrpljen predviđeni redoslijed, a nastavak glavne rasprave slijedi sutra u 9,30 sati, kao što je određeno ranije.

Dovršeno u 13,22 sati.

Predsjednik vijeća

Zapisničar

FHP-15768